

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2021. gada 27. janvārī*

Apelācija – Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Eiropas spēka kabeļu tirgus – Tirgus sadale projektu kontekstā – Regula (EK) Nr. 1/2003 – 23. panta 2. punkts – Sabiedrības vainojamība citas sabiedrības pārkāpjošā rīcībā – Izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija – Vienība, kas pilnībā kontrolē balsttiesības, kuras attiecas uz citas sabiedrības akcijām

Lietā C-595/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 21. septembrī iesniedza

The Goldman Sachs Group Inc., Ņujorka (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *A. Mangiaracina, avvocatessa*, un *J. Koponen, advokat*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Rossi*, kā arī *C. Sjödin*, *T. Vecchi* un *J. Norris*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Prysmian SpA, Milāna (Itālija),

Prysmian Cavi e Sistemi Srl, Milāna,

ko pārstāv *C. Tesauro* un *L. Armati, avvocati*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Arabadžijevs [A. Arabadjiev]*, tiesneši *A. Kumins [A. Kumin]*, *T. fon Danvics [T. von Danwitz]*, *P. Dž. Švirebs [P. G. Xuereb]* (referents) un *I. Ziemeļe*,

ģenerālvokāte: *J. Kokote [J. Kokott]*,

sekretārs: *A. Kalots Eskobars [A. Calot Escobar]*,

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1. Apelācijas sūdzībā *The Goldman Sachs Group Inc.* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. jūlija spriedumu *The Goldman Sachs Group/Komisija* (T-419/14, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2018:445), ciktāl Vispārējā tiesa ar to ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, pirmkārt, atcelt Komisijas Lēmumu C(2014) 2139 *final* (2014. gada 2. aprīlis) par procedūru saskaņā ar [LESD 101. pantu] un EEZ līguma 53. pantu (Lieta AT.39610 – spēka kabeli) (turpmāk tekstā – “strīdīgais lēmums”), ciktāl tas uz to attiecas, un, otrkārt, samazināt tai ar strīdīgo lēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

Athilstošās tiesību normas

2. Saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [LESD 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. punktu:

“Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tiši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101. vai 102.] pantu [..]

[..].”

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

3. Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–22. un 47. punktā, un šīs tiesvedības vajadzībām to var apkopot šādi.
4. Apelācijas sūdzības iesniedzēja, *The Goldman Sachs Group*, ir ASV reģistrēta sabiedrība, kas darbojas gan kā komercbanka, gan kā ieguldījumu sabiedrība pasaules nozīmīgākajos finanšu centros. No 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim tā ar *GS Capital Partners V* (turpmāk tekstā – “*GSCP V* fondi”) un citu starpnieksabiedrību starpniecību bija *Prysmian SpA* un tai pilnībā piederoša meitasuzņēmuma, *Prysmian Cavi e Sistemi Srl* (turpmāk tekstā – “*PrysmianCS*”), iepriekš – *Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA*, vēlāk – *Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl*. *Prysmian* un *PrysmianCS*, divu Itālijā reģistrētu sabiedrību, (netiešais) mātesuzņēmums. Pēdējās divas minētās sabiedrības kopā veido *Prysmian* grupu, pasaules mēroga spēlētāju zemūdens un apakšzemes spēka kabelu nozarē.
5. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība *Prysmian* kapitālā sākotnēji bija 100 % apmērā, pēc divām 2005. gada 7. septembrī un 2006. gada 21. jūlijā veiktām kapitāldaļu atsavināšanām šīs dalības apmērs vispirms samazinājās līdz 91,1 % un vēlāk – līdz 84,4 % laikā līdz 2007. gada 3. maijam, datumam, kurā daļa *Prysmian* kapitāldaļu tika nodotas pārdošanai Milānas biržā (Itālija) ar sākotnējo publisko piedāvājumu (turpmāk tekstā – “SPP”).
6. Pēc LESD 101. panta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta piemērošanas procedūras Komisija 2014. gada 2. aprīlī pieņēma strīdīgo lēmumu.

- 7 Minētā lēmuma 1. pantā Komisija konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja un 25 citas sabiedrības, tostarp *Prysmian* un *PrysmianCS*, bija dalībnieces aizliegtas vienošanās darbībā, kas veidoja vienotu un turpinātu LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu augsta un ļoti augsta sprieguma apakšzemes un/vai zemūdens spēka kabeļu nozarē (turpmāk tekstā – “attiecīgais pārkāpums”).
- 8 Strīdīgā lēmuma 1. panta 5. punkta c) apakšpunktā apelācijas sūdzības iesniedzēja tika atzīta par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu – kā *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* mātesuzņēmums – laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim (turpmāk tekstā – “pārkāpuma laikposms”).
- 9 Šajā ziņā Komisija prezumēja, pirmkārt, ka *Prysmian* ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū šajā laikposmā un, otrkārt, ka laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam apelācijas sūdzības iesniedzēja īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* rīcību un līdz ar to *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū.
- 10 Otrkārt, Komisija, balstoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas ekonomisko, organizatorisko un juridisko saikņu ar šīm sabiedrībām analīzi, secināja, ka tā patiešām īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un līdz ar to arī *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū pārkāpuma laikposmā.
- 11 Šādos apstākļos, kā izriet no strīdīgā lēmuma 2. panta f) punkta, Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai solidāri ar *Prysmian* un *PrysmianCS* uzlika naudas sodu 37 303 000 EUR apmērā.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2014. gada 17. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, pirmkārt, atcelt strīdīgo lēmumu, ciktāl tas uz to attiecas, un, otrkārt, samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru.
- 13 Savu prasījumu atcelt strīdīgo lēmumu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā izvirzīja piecus pamatus, tostarp pirmo, kas attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī tiesību kļūdu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 14 Ar 2015. gada 25. jūnija rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atļāva *Prysmian* un *PrysmianCS* iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 15 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja prasību.
- 16 Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka Komisija attiecībā uz laikposmu no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam pamatoti bija balstījusies uz prezumpciju par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū.
- 17 Vispārējā tiesa uzskata, ka tad, ja mātesuzņēmumam pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz tā meitasuzņēmuma akcijām, it īpaši kopā ar būtisku vairākuma dalību sava meitasuzņēmuma kapitālā, kā tas ir šajā lietā, minētais mātesuzņēmums ir ekskluzīvā šī meitasuzņēmuma īpašnieka situācijai analogā situācijā tādējādi, ka mātesuzņēmums var noteikt meitasuzņēmuma ekonomisko un komerciālo stratēģiju, pat ja tam nepieder viss vai gandrīz viss pēdējā minētā kapitāls.
- 18 Turklāt Vispārējā tiesa nosprieda, ka Komisija, nepieļaujot kļūdu, varēja uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū visā pārkāpuma laikposmā, pamatojoties, pirmkārt, uz tās pilnvarām iecelt *Prysmian* dažādu valžu locekļus, otrkārt, uz apelācijas sūdzības iesniedzējas pilnvarām uzaicināt *Prysmian* akcionārus uz kopsapulcēm un ierosināt pēdējās minētās direktoru vai visas valdes atstādināšanu no amata, treškārt,

apelācijas sūdzības iesniedzējas struktūrvienības “*Merchant Banking*” (“*Principal Investment Area*”, turpmāk tekstā – “*PIA*”) Tiešo ieguldījumu nodaļas direktoru deleģētajām pilnvarām *Prysmian* valdē un viņu dalību pēdējās minētās stratēģiskajā komitejā, ceturtkārt, apstākli, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja regulāri saņēma jaunāko informāciju un ikmēneša ziņojumus no *Prysmian*, piektkārt, Komisijas uzskaitītajiem pasākumiem strīdīgajā lēmumā, kuru mērķis bija nodrošināt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja saglabā izšķirošu kontroli pēc SPP, un, sestkārt, pierādījumu tam, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja rīkojās kā rūpniecisks īpašnieks.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

19 Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- pilnībā vai daļēji (piemēram, no 2007. gada maija vai novembra, kad apelācijas sūdzības iesniedzējai un tās meitasuzņēmumiem attiecīgi piederēja tikai aptuveni 45 % un 26 % *Prysmian* kapitāldaļu) atcelt strīdīgā lēmuma 1.–4. pantu, ciktāl tie attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un/vai
- samazināt apelācijas sūdzības iesniedzējai strīdīgā lēmuma 2. pantā uzlikto naudas sodu, kā arī
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā un apelācijas instancē.

20 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- apelācijas sūdzību noraidīt un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 *Prysmian* un *PrysmianCS* lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību noraidīt un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar to iestāšanos lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

Par apelācijas sūdzību

22 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz LESD 101. panta un Regulas 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja tika atzīta par atbildīgu par Savienības konkurences tiesību pārkāpumu, ko *Prysmian* un *PrysmianCS* bija izdarījušas laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam (turpmāk tekstā – “laikposms pirms SPP”). Otrais pamats attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja tika atzīta par atbildīgu par šo pašu pārkāpumu laikposmā no 2007. gada 3. maija līdz 2009. gada 28. janvārim (turpmāk tekstā – “laikposms pēc SPP”). Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu tai piešķirt jebkādu naudas soda samazinājumu, kas piešķirts *Prysmian* un *PrysmianCS*, samazinot tai solidāri ar tām uzliktā naudas soda apmēru gadījumā, ja Tiesa apmierinātu minēto sabiedrību apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. jūlija spriedumu *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi*/Komisija (T-475/14, EU:T:2018:448).

Par pirmo pamatu

- 23 Pirmais apelācijas sūdzības pamats ir sadalīts trīs daļās.

Par pirmā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Ar pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 49., 50. un 52. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, ciktāl tā apelācijas sūdzības iesniedzēju atzina par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu laikposmā pirms SPP, pamatojoties uz prezumpciju par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un *PrysmianCS*.
- 25 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tās dalība *GSCP V* fondos bija tikai 33 %, bet pārējā kapitāla daļa piederēja neatkarīgiem trešiem investoriem. Turklāt šo fondu dalība *Prysmian* kapitālā laikposmā pirms SPP un izņemot pirmās 41 dienas vispirms esot bijusi aptuveni 91 %, pēc tam – aptuveni 84 %. Tomēr no Tiesas judikatūras izrietot, ka izšķirošās ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija ir piemērojama tikai tad, ja mātesuzņēmumam pieder viss vai gandrīz viss tā meitasuzņēmuma kapitāls. Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka tad, ja mātesuzņēmumam pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz tā meitasuzņēmuma akcijām, it īpaši kopā ar būtisku vairākuma dalību sava meitasuzņēmuma kapitālā, minētais mātesuzņēmums ir ekskluzīvā attiecīgā meitasuzņēmuma īpašnieka situācijai analogā situācijā.
- 26 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka izšķirošās ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju šādos apstākļos nevar piemērot atbilstoši pamatprincipam, saskaņā ar kuru prezumpcijas ir jāpiemēro šauri. Šajā ziņā Vispārējās tiesas pieeja neatbilstot 2009. gada 10. septembra spriedumam *Akzo Nobel u.c./Komisija* (C-97/08 P, EU:C:2009:536), kurā Tiesa atzina šādas prezumpcijas esamību. Turklāt Vispārējās tiesas veiktā interpretācija esot kļūdaina, ņemot vērā minētās prezumpcijas mērķi, jo ar to vieglais pierādījums par dalību kapitālā pilnā apmērā, izmantojot ātru ielūkošanos sabiedrību komercreģistrā, kas rada tiesisko drošību un ir vienkārši piemērojama, tiek aizstāts ar padziļinātu pierādīšanu, ka pastāv šai lietai raksturīgie elementi, kas mātesuzņēmumam ļauj faktiski īstenot izšķirošu ietekmi. Visbeidzot, Vispārējā tiesa 2018. gada 12. jūlija spriedumā *Pirelli & C./Komisija* (T-455/14, nav publicēts, EU:T:2018:450) esot izmantojusi diametrāli pretēju interpretāciju attiecībā uz vienu un to pašu meitasuzņēmumu un vienu un to pašu pārkāpumu.
- 27 Komisija, kuru atbalsta *Prysmian* un *PrysmianCS*, apstrīd šo argumentāciju. Tā apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru, tā kā tai piederēja tikai 33 % no *GSCP V* fondu kapitāla, šajā lietā nevarot piemērot izšķirošās ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas neesot ticis izvirzīts Vispārējā tiesā. Katrā ziņā šis arguments neesot pamatots, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja esot viena pati un pilnībā kontrolējusi lēmumus par *GSCP V* fondu ieguldījumiem.
- 28 Replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesā tā ir skaidri norādījusi, ka tās faktiskās īpašumtiesības attiecībā uz *GSCP V* fondiem nebija pietiekamas, lai ļautu Komisijai pamatoties uz izšķirošās ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju šajā ziņā.

– Tiesas vērtējums

- 29 Pirmkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, ka judikatūrā atzītā prezumpcija par izšķirošās ietekmes faktisku īstenošanu šajā lietā neesot piemērojama, ņemot vērā, ka tās dalība *GSCP V* fondos bija tikai apmēram 33 % apmērā, jo pārējais šī fonda kapitāls piederēja neatkarīgiem

trešo valstu ieguldītājiem, ir jāatgādina, kā Vispārējā tiesa to ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 48. un 64. punktā, ka Komisija strīdīgajā lēmumā balstījās uz prezumpciju par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir īstenojusi faktiski izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un netieši uz *PrysmianCS*, pamatojoties nevis uz apelācijas sūdzības iesniedzējas netiešās dalības limeni *Prysmian* kapitālā, bet gan uz konstatējumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kontrolēja visas balsstiesības attiecībā uz *Prysmian* akcijām.

- 30 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd nedz šo Vispārējās tiesas konstatējumu, nedz to, ka tā turpināja pilnībā kontrolēt minētās balsstiesības visā laikposmā pirms SPP pat pēc 2005. gada 7. septembrī un 2006. gada 21. jūlijā veiktās *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanas. Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka tās dalība *GSCP V* fondos esot bijusi tikai 33 % apmērā, katrā ziņā ir jānoraida kā neefektīvs.
- 31 Otrkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju saistībā ar Vispārējās tiesas konstatējumu, ka Komisijai bija tiesības pamatoties uz prezumpciju par mātesuzņēmuma izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu pār tā meitasuzņēmuma rīcību, ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka mātesuzņēmums var tikt vainots par meitasuzņēmuma rīcību it īpaši tad, ja šis meitasuzņēmums, lai arī būdams atsevišķa juridiska persona, par savu rīcību tirgū nelemj autonomi, bet gan – ņemot vērā it īpaši šīs abas juridiskās personas vienojošās saimnieciskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes – būtībā izpilda no mātesuzņēmuma saņemtus rīkojumus (spriedums, 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce/Komisija* un *Komisija/Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 75. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 32 No pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka konkrētajā gadījumā, kad mātesuzņēmumam tieši vai netieši pieder viss vai gandrīz viss tā Savienības konkurences tiesību normu pārkāpumu izdarījušā meitasuzņēmuma kapitāls, pirmkārt, šis mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz šī meitasuzņēmuma rīcību un, otrkārt, pastāv atspēkojama prezumpcija, ka minētais mātesuzņēmums faktiski īsteno šādu ietekmi. Šādos apstākļos pietiek, ka Komisija pierāda, ka viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma pamatkapitāls pieder tā mātesuzņēmumam, lai prezumētu, ka pēdējais minētais īsteno izšķirošu ietekmi uz šī meitasuzņēmuma komercdarbības politiku. Tad Komisija ir tiesīga uzskatīt mātesuzņēmumu par solidāri atbildīgu par tā meitasuzņēmumam piemērotā naudas soda samaksu, ja vien šis mātesuzņēmums, kuram jāatspēko šī prezumpcija, neiesniedz pietiekamus pierādījumus tam, ka tā meitasuzņēmums tirgū rīkojas autonomi (spriedums, 2020. gada 28. oktobris, *Pirelli & C./Komisija*, C-611/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:868, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 33 Tādējādi šāda prezumpcija, ja vien tā netiek atspēkota, nozīmē, ka mātesuzņēmuma faktiska izšķiroša ietekme uz meitasuzņēmumu tiek uzskatīta par pierādītu un Komisijai ir pamats pirmo saukt pie atbildības par otru rīcību, nepastāvot pienākumam sniegt jebkādas papildu pierādījumus. Tātad izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija nav atkarīga no papildu norāžu iesniegšanas attiecībā uz mātesuzņēmuma ietekmes faktisku īstenošanu (spriedums, 2017. gada 26. oktobris, *Global Steel Wire u.c./Komisija*, C-457/16 P un no C-459/16 P līdz C-461/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:819, 85. un 86. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 34 Protams, nav strīda par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai laikposmā pirms SPP nepiederēja viss *Prysmian* kapitāls, jo *GSCP V* fondu dalība *Prysmian* kapitālā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 47. punkta, šajā laikposmā, izņemot pirmās 41 dienas, vispirms bija aptuveni 91 % un pēc tam aptuveni 84 %. Tāpat nav strīda par to, ka strīdīgajā lēmumā Komisija neuzskatīja, ka šī dalība nozīmētu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai būtu piederējis gandrīz viss *Prysmian* kapitāls.
- 35 Tomēr no šī sprieduma 31.–33. punktā minētās judikatūras izriet, ka izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija ir balstīta nevis vienkārši uz to, ka mātesuzņēmumam pieder viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls, bet gan uz mātesuzņēmuma kontroles limeni pār savu meitasuzņēmumu, par ko liecina šī piederība. Līdz ar to Vispārējā tiesa, nepieļaudama tiesību kļūdu,

pārsūdzētā sprieduma 50. punktā būtībā varēja uzskatīt, ka mātesuzņēmums, kuram pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz meitasuzņēmuma akcijām, šajā ziņā atrodas situācijā, kas ir analoga tai, kādā atrodas sabiedrība, kurai pieder viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls, līdz ar to mātesuzņēmums var noteikt meitasuzņēmuma ekonomisko un komerciālo stratēģiju. Mātesuzņēmums, kuram pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz meitasuzņēmuma akcijām, tāpat kā mātesuzņēmums, kuram pieder viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls, var īstenot izšķirošu ietekmi uz meitasuzņēmuma rīcību.

- 36 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka tad, ja mātesuzņēmumam pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz tā meitasuzņēmuma akcijām, Komisijai ir tiesības pamatoties uz prezumpciju, ka šis mātesuzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi uz meitasuzņēmuma rīcību tirgū.
- 37 Šo secinājumu neatspēko citi apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie argumenti.
- 38 Pirmkārt, prezumpcijas par mātesuzņēmuma izšķirošās ietekmes īstenošanu pār meitasuzņēmumu mērķis ir tostarp līdzsvarot, no vienas puses, mērķa – sodīt par konkurences noteikumiem, it īpaši LESD 101. pantam, pretēju rīcību un novērst tās atkārtošanos – svarīgumu un, no otras puses, atsevišķu vispārējo Savienības tiesību principu, tostarp nevainīguma prezumpcijas, soda individuālas attiecināmības, tiesiskās noteiktības principa, kā arī tiesību uz aizstāvību, ieskaitot pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu, prasības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 108. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 39 Protams, kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, to personu identificēšana, kurām ir balsstiesības attiecībā uz sabiedrības akcijām, attiecīgā gadījumā var izrādīties sarežģītāka nekā to personu noteikšana, kurām pieder šīs akcijas. Tomēr, pirmām kārtām, nekas neliecina par to, ka šādas grūtības varētu apdraudēt tiesisko drošību. Mātesuzņēmumam, kurš, lai gan tam nepieder visas vai gandrīz visas tā meitasuzņēmuma akcijas, ir rezervējis sev vai ieguvis visas balsstiesības, kas attiecas uz šīm akcijām, acīmredzami nevar nezināt, ka tā tas ir.
- 40 Otrām kārtām, ir jāatgādina, ka Komisijai nekādā ziņā nav pienākuma pamatoties tikai uz minēto prezumpciju. Nekas nekavē Komisiju, ar citiem pierādījumiem vai kombinējot šādus pierādījumus ar minēto prezumpciju, konstatēt, ka mātesuzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi uz tā meitasuzņēmumu (spriedums, 2017. gada 26. oktobris, *Global Steel Wire* u.c./Komisija, C-457/16 P un no C-459/16 P līdz C-461/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:819, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja ne tikai nepaskaidro, kādā ziņā Vispārējās tiesas interpretācija šajā lietā būtu pretrunā tai, kuru tā ir izmantojusi iepriekšējā spriedumā, bet šāds arguments ir arī neefektīvs, jo Vispārējā tiesa, kā tas izriet no šī sprieduma 31.–36. punkta, ir pamatoti secinājusi, ka Komisija varēja balstīties uz izšķirošās ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju.
- 42 No tā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 43 Ar pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 71.–78. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, pirmām kārtām, ka tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāatspēko prezumpcija par izšķirošās ietekmes faktisku īstenošanu uz tās meitasuzņēmuma rīcību tirgū laikposmā pirms SPP, jo Vispārējā tiesa neesot varējusi prasīt apelācijas sūdzības iesniedzējai atspēkot prezumpciju, kas nav piemērojama.

- 44 Otrām kārtām un katrā ziņā, Vispārējā tiesa, kļūdaini interpretējot šajā lietā piemērojamās juridiskās prasības, neesot pareizi izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos argumentus un iesniegtos pierādījumus, lai atspēkotu prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu.
- 45 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka ar dažiem Vispārējās tiesas minētajiem faktiem nevarot pierādīt, ka *GSCP V* fondu rīcība atšķiras no vienkārša finanšu investora rīcības. Otrkārt, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka *Prysmian* tirdzniecības politiku noteica tās vadības komanda, tādēļ ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija iesniegusi elektroniskā pasta vēstuli vai konkrētu protokolu, kas apstiprinātu šo argumentu, Vispārējā tiesa tai esot noteikusi *probatio diabolica*. Treškārt, Vispārējā tiesa kļūdaini neesot piešķirusi nekādu nozīmi tam, ka *Prysmian* atbildē uz Komisijas informācijas pieprasījumu nav nekādas atsaucē uz *GSCP V* fondiem vai apelācijas sūdzības iesniedzēju. Ceturtkārt, Vispārējā tiesa, nesniedzot pamatojumu, esot uzskatījusi, ka tajā laikā izdarītie *Prysmian* valdes publiskie paziņojumi par neatkarību un kontroles neesamību bija nepatiesi un pretrunā Itālijas tiesībām. Piektkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini noraidījusi tās argumentu, ka *GSCP V* fondi nesniedza norādes *Prysmian*, jo šis arguments esot ticis formulēts nekonsekventi.
- 46 Komisija, kuru atbalsta *Prysmian* un *PrysmianCS*, iebilst pret šiem argumentiem. Tā uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija attiecībā uz tās iesniegto to pierādījumu pārbaudi, ar kuriem atspēkot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu, patiesībā ir vērsta uz to, lai Tiesa veiktu jaunu šo pierādījumu vērtējumu, un tādējādi tā nav pieņemama.

– Tiesas vērtējums

- 47 Pirmām kārtām, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par to, ka Vispārējā tiesa, iespējams, pārnesa pierādīšanas pienākumu, ir balstīts uz premisu, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka Komisija šajā lietā varēja pamatoties uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, lai apelācijas sūdzības iesniedzēju atzītu par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu laikposmā pirms SPP. Ņemot vērā, kā izriet no šī sprieduma 36. punkta, ka pārsūdzētajā spriedumā šajā ziņā nav pieļauta nekāda tiesību kļūda, šis arguments ir jānoraida.
- 48 Otrām kārtām, šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. panta 1. punkta otro daļu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādēļ vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un vērtēt atbilstošos faktus, kā arī vērtēt pierādījumu elementus. Tātad šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2018. gada 26. septembris, *Philips* un *Philips France*/Komisija, C-98/17 P, nav publicēts, EU:C:2018:774, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 49 Turpretī Tiesas kompetence pārbaudīt Vispārējās tiesas konstatētus faktus attiecas tostarp uz to, vai ir ievēroti noteikumi par pierādīšanas pienākumu un par pierādījumu vākšanu (spriedumi, 2017. gada 18. janvāris, *Toshiba*/Komisija, C-623/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:21, 39. punkts, un 2018. gada 14. jūnijs, *Makhlouf*/Padome, C-458/17 P, nav publicēts, EU:C:2018:441, 57. punkts).
- 50 Ņemot vērā, ka šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apgalvojusi, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus un pierādījumus, tās argumenti par to pierādījumu pārbaudi, kas izvirzīti, lai atspēkotu prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu, ir jānoraida kā nepieņemami.
- 51 Trešām kārtām, ciktāl pirmā pamata otrajā daļā izvirzītos argumentus varētu uzskatīt par pieņemamiem saskaņā ar šī sprieduma 48. un 49. punktā atgādināto judikatūru, ir jānorāda, pirmkārt, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70. un 71. punktā nav tai uzlikusi *probatio diabolica*, bet gan būtībā tikai atgādinājusi, ka pierādīšanas pienākums, lai atspēkotu attiecīgo prezumpciju, attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

- 52 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā nekādi nav uzskatījusi, ka *Prysmian* valdes publiskie paziņojumi par neatkarību būtu bijuši nepatiesi un pretrunā Itālijas tiesībām. Vispārējā tiesa vienīgi konstatēja, ka šie paziņojumi paši par sevi nevar pierādīt to satura patiesumu un ka izšķirošas ietekmes īstenošana ir jāvērtē, pamatojoties uz konkrētiem pierādījumiem.
- 53 Treškārt, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir kļūdaini noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, kurš minēts pieteikuma par lietas ierosināšanu 50. punktā un saskaņā ar kuru *GSCP V* fondi nebija snieguši norādes *Prysmian*, ir jāpiemin, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav paskaidrojusi, kā gan Vispārējā tiesa būtu varējusi saprast minētā argumenta tvērumu pretēji tam, ko tā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 76. punktā, nedz arī kādus apstākļus vai pierādījumus Vispārējā tiesa šajā ziņā nebūtu izvērtējusi, ņemot vērā to, ka tā bija atbildējusi uz argumentāciju, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas pieteikuma minētajā punktā, attiecīgā pamata otrās daļas ietvaros.
- 54 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Par pirmā pamata trešo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 55 Ar pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, apstiprinādama apstrīdētajā lēmumā izdarīto Komisijas secinājumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* laikposmā pirms SPP.
- 56 Komisija, *Prysmian* un *PrysmianCS* uzskata, ka šī daļa nav pieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja aicinot Tiesu no jauna izvērtēt faktus un pierādījumus, kas jau ir pārbaudīti pirmajā instancē. Katrā ziņā šī daļa neesot pamatota.

– Tiesas vērtējums

- 57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka strīdīgajā lēmumā, kā izriet no šī sprieduma 9. un 10. punkta, Komisija ir balstījies uz dubultu pamatojumu, lai atzītu apelācijas sūdzības iesniedzēju par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu laikposmā pirms SPP. Pirmkārt, Komisija balstījās uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, jo apelācijas sūdzības iesniedzējai bija visas balsstiesības attiecībā uz *Prysmian* akcijām. Otrkārt, tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai faktiski bija šāda ietekme uz *Prysmian*.
- 58 Kā izriet no šī pamata pirmās daļas pārbaudes, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka šajā lietā Komisijai bija tiesības pamatoties uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, lai noteiktu apelācijas sūdzības iesniedzējas atbildību par attiecīgo pārkāpumu laikposmā pirms SPP. Turklāt no šī pamata otrās daļas pārbaudes izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, šajā lietā secinādama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav izdevies atspēkot šo prezumpciju.
- 59 Šādos apstākļos pirmā pamata trešā daļa, kas attiecas uz Vispārējās tiesas secinājumiem saistībā ar otro pamatu, uz kuru Komisija ir pamatojusies, lai apelācijas sūdzības iesniedzēju atzītu par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu laikposmā pirms SPP, ir jānoraida kā neefektīva.
- 60 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par otro pamatu

- 61 Otrais pamats, kas attiecas uz 81.–144. punktu, sastāv no trim daļām.

Par otrā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 62 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pirmkārt, lai apstiprinātu Komisijas vērtējumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas atbildība varēja tikt atzīta arī par laikposmu pēc SPP, pamatodamās uz elementiem, kas bija piemērojami laikposmā pirms SPP, otrkārt, vienīgi apgalvojot, ka SPP neko netika mainījis, un, treškārt, praksē pārceļot pierādīšanas pienākumu uz apelācijas sūdzības iesniedzēju. *Prysmian* sākotnējam publiskajam piedāvājumam esot bijusi izšķiroša nozīme attiecībā uz šo sabiedrību. No 2007. gada 3. maija *GSCP V* fondiem piederēja tikai aptuveni 46 % *Prysmian* kapitāla, un šī daļa 2007. gada 12. novembrī esot bijusi tikai aptuveni 26 %. Turklāt no 2007. gada 3. maija *Prysmian* esot ticis noteikts pārskatāmības pienākums attiecībā uz tirgu.
- 63 Vispārējās tiesas izvēlētā pieeja esot arī pretrunā atziņām, kas izriet it īpaši no 2016. gada 16. jūnija sprieduma *Evonik Degussa* un *AlzChem*/Komisija (C-155/14 P, EU:C:2016:446) 34. punkta, saskaņā ar kurām, pirmkārt, šai tiesai, lai novērtētu, vai meitasuzņēmums savu rīcību tirgū nosaka autonomi vai galvenokārt piemēro sava mātesuzņēmuma dotus norādījumus, ir jāveic vērtējums attiecībā uz faktiem, kas pastāvēja laikposmā, kad tika izdarīts pārkāpums, un, otrkārt, apstākļi attiecībā uz citu laikposmu ir jāņem vērā tikai ar nosacījumu, ka Vispārējā tiesa var pierādīt šo apstākļu nozīmi attiecīgajam laikposmam un ka tā automātiski uz šo laikposmu neattiecina secinājumus, kas izriet no minēto apstākļu izvērtēšanas.
- 64 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi šo judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 93., 94. un 133. punktā atsaucoties, pirmkārt, tikai uz gadījumu, kas notika pēc pārkāpuma laikposma, kad *GSCP V* fondi esot atstādinājuši no amata *Prysmian* valdes locekļus, un, otrkārt, uz to, ka valde, kas tika iecelta pirms SPP, esot saglabājusies bez izmaiņām pēc SPP, jo neviens no šiem diviem apstākļiem faktiski neietekmēja apgalvoto apelācijas sūdzības iesniedzējas faktisko izšķirošo ietekmi uz *Prysmian* laikposmā pēc SPP. Tāpat Vispārējai tiesai pārsūdzētā sprieduma 92. punktā neesot vajadzējis pamatoties uz balsstiesību kontroli vai uz vairākuma dalību *Prysmian* akcionāru kopsapulcē, jo tās vairs neesot pastāvējušas laikposmā pēc SPP. Turklāt Vispārējā tiesa, atzīdama, ka, lai mātesuzņēmumu vainotu meitasuzņēmuma rīcībā, Komisija nevar vienīgi konstatēt, ka mātesuzņēmumam var būt izšķiroša ietekme uz sava meitasuzņēmuma rīcību, bet tai ir arī jāpārbauda, ka šī ietekme ir tikusi faktiski īstenota, esot savus secinājumus balstījusi uz pierādījumiem, kas labākajā gadījumā varētu liecināt par spēju īstenot noteiktu ietekmi, un esot apstiprinājusi secinājumus, kas ir balstīti uz *Prysmian* vienpusējiem paziņojumiem.
- 65 Komisija uzskata, ka otrais pamats ir nepieņemams, jo ar to Tiesa tiekot aicināta no jauna izvērtēt pirmajā instancē izskatītos faktus un pierādījumus. Katrā ziņā šis pamats neesot pamatots.
- 66 *Prysmian* un *PrysmianCS* apgalvo, ka otrā pamata pirmā daļa nav pamatota.

– Tiesas vērtējums

- 67 Attiecībā uz otrā pamata pirmās daļas pieņemamību ir jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet – lai izvērtētu, vai mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz sava meitasuzņēmuma rīcību tirgū, ir jāņem vērā visi atbilstošie apstākļi, kas attiecas uz ekonomiskām, organizatoriskām un juridiskām saiknēm, kuras vieno meitasuzņēmumu ar tā mātesuzņēmumu, un tādējādi ir jāņem vērā ekonomiskā realitāte. Turklāt mātesuzņēmuma izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu uz meitasuzņēmuma rīcību var secināt no savstarpēji atbilstošu pierādījumu kopuma, pat ja ne ar vienu no šiem pierādījumiem, aplūkojot tos atsevišķi, nepietiek, lai pierādītu šādas ietekmes esamību (spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *Toshiba*/Komisija, C-623/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:21, 46. un 47. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 68 No judikatūras arī izriet, ka šajā kontekstā Vispārējai tiesai ir jāveic vērtējums attiecībā uz faktiem, kas pastāvēja laikposmā, kad tika izdarīts pārkāpums, neskarot tomēr iespēju pamatoties uz apstākļiem, kuri attiecas uz laikposmu pirms tā, ciktāl tā spēj pierādīt šo apstākļu nozīmi laikposmā, kad tika izdarīts pārkāpums, un ciktāl tā automatiski neattiecinā uz šo laikposmu secinājumus, kas izriet no to apstākļu vērtējuma, kuri pastāvēja pirms minētā laikposma (spriedums, 2016. gada 16. jūnijs, *Evonik Degussa* un *AlzChem*/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 34. punkts).
- 69 Ciktāl ar argumentiem otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā šīs pārbaudes laikā esot balstījies uz apstākļiem, kuriem nav nozīmes attiecīgajā laikposmā, un esot pārcēlusi pierādīšanas pienākumu, šie argumenti attiecas uz tiesību jautājumiem, kas var tikt izvirzīti apelācijas tiesvedībā.
- 70 Savukārt argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt pierādījumu vērtējumu, ko Vispārējā tiesa veikusi šīs pārbaudes ietvaros, ņemot vērā šī sprieduma 48. un 49. punktā atgādināto judikatūru, nav pieņemami apelācijas tiesvedībā, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apgalvojusi, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi šos pierādījumus.
- 71 Pēc būtības ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 81.–144. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja jautājumu, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja, pirmkārt, laikposmā pirms SPP un, otrkārt, laikposmā pēc SPP īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* rīcību tirgū. Šajā ziņā tā detalizēti pārbaudīja astoņus elementus, uz kuriem Komisija šajā ziņā ir pamatojusies. Šo elementu vidū, kas attiecas visu pārkāpuma laikposmu, Vispārējā tiesa it īpaši izvērtēja pilnvaras iecelt *Prysmian* dažādu valžu locekļus, kā arī pilnvaras izsaukt akcionārus uz sanāksmēm un ieteikt vadītāju vai visas valdes kopumā atstādināšanu no amata.
- 72 No šīs pārbaudes nekādi neizriet, ka, lai pārbaudītu, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja laikposmā pēc SPP īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* rīcību tirgū, Vispārējā tiesa būtu pamatojusies uz pierādījumiem, kas bija piemērojami laikposmā pirms SPP, vai ka tā būtu pārnēsusi pierādīšanas pienākumu uz prasītāju. Proti, no šīs pārbaudes un it īpaši no pārsūdzētā sprieduma 93., 94. un 133. punkta izriet, ka, neņemot vērā, ka SPP šajā ziņā nerādīja nekādas izmaiņas, Vispārējā tiesa rūpīgi ņēma vērā pierādījumus, kurus Komisija bija izvirzījusi strīdīgajā lēmumā, skaidri nošķirot laikposmu pirms un pēc SPP. Līdz ar to šī sprieduma 62. punktā minētā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija izriet no kļūdainas pārsūdzētā sprieduma interpretācijas un tārad ir jānoraida kā nepamatota.
- 73 Šādos apstākļos otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Par otrā pamata otro un trešo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai *Prysmian* valdē esot bijis tāds pārstāvības līmenis, kāds nepieciešams, lai ietekmētu pēdējās minētās rīcību tirgū.
- 75 Pirmkārt, Vispārējās tiesas apgalvojums, ka tāda pašā *Prysmian* valdes sastāva saglabāšana laikposmā pēc SPP esot norāde, ka tā ir turpinājusi īstenot kontroli pār šo valdi pēc SPP, esot pilnībā kļūdaini. Šajā valdē, kas tika iecelta 2007. gada 28. februāra akcionāru sapulcē, bija desmit direktori, no kuriem tikai trīs bija *PIA* rīkotājdirektori. Tā kā, lai minētā valde pieņemtu rezolūciju, bija nepieciešams vienkāršs balsu vairākums, *PIA* rīkotājdirektori, kas darbojas šajā pašā valdē, nekad neesot varējuši efektīvi kontrolēt visu *Prysmian* valdi. Turklāt Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi lietas

- materiālos ietvertos pierādījumus, neņemdamā vērā faktu, ka katram no *PIA* rīkotājdirektoriem, kas arī bija *Prysmian* valdes locekļi, bija aizliegts rīkoties tikai vai galvenokārt par labu citām pusēm, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējai, laikposmā pēc SPP.
- 76 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz divu neatkarīgu administratoru, kuriem nav izpildvaras (turpmāk tekstā – “attiecīgie administratori”), lomu *Prysmian* valdē.
- 77 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka attiecībā uz Vispārējās tiesas apgalvojumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai esot bijusi saikne ar vismaz 50 % no *Prysmian* valdes locekļiem, ņemot vērā saiknes ar attiecīgajiem administratoriem, šīs apgalvotās saiknes, it īpaši ar “iepriekšējo konsultāciju dienestu” vai “konsultanta līgumu” starpniecību, pārsūdzētajā spriedumā neesot tikušas izvērtētas un neesot pareizi atspoguļotas. Vispārējā tiesa neesot arī pierādījusi, ka šīs apgalvotās saiknes būtu varējušas prevalēt vai būtu prevalējušas pār neatkarības pienākumu, kas attiecīgajiem direktoriem bija pret visiem akcionāriem.
- 78 No judikatūras izrietot, ka tikai funkciju apvienošana noteikti nostādītu mātesuzņēmumu tādā situācijā, ka tas var izšķiroši ietekmēt sava meitasuzņēmuma rīcību tirgū. Taču šajā lietā attiecīgie direktori neesot bijuši nedz apelācijas sūdzības iesniedzējas valdes locekļi, nedz tās darbinieki, nedz arī tās augstākā vadība. Turklāt neviens no viņiem neesot ieņēmis vadošo amatu pie apelācijas sūdzības iesniedzējas.
- 79 Turklāt, uzskatīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi pierādījumus par saiknes neesamību ar attiecīgajiem direktoriem, Vispārējā tiesa esot pārnēsusi pierādīšanas pienākumu.
- 80 Visbeidzot, pat pieņemot, ka attiecīgie direktori tiktu ņemti vērā kopā ar *PIA* rīkotājdirektoriem, tie kopīgi esot pārstāvējuši nevis *Prysmian* valdes vairākumu, bet tikai piecus no desmit locekļiem, tātad pusi no šīs valdes, kas nozīmētu, ka tie vieni paši nevarēja pieņemt valdes rezolūcijas.
- 81 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, kas ir uzskatāma par attiecīgo pierādījumu sagrozīšanu, noraidīdama *Prysmian* valdes sniegto paziņojumu, ar kuriem tika apstiprināta tās neatkarīgo locekļu autonomija, pierādījuma spēku, tādējādi no jauna pārnēsājot pierādīšanas pienākumu. Pēc SPP *Prysmian* esot bijis jāieceļ noteikts skaits neatkarīgu direktoru tās valdē. Šajā ziņā jebkāda veida radniecība vai profesionālās attiecības starp direktoru un sabiedrību, tostarp citiem grupas uzņēmumiem vai galvenajiem akcionāriem, esot izslēgtas. *Prysmian* valde esot vairākkārt formāli apstiprinājusi, ka neatkarīgie administratori bija patiesi neatkarīgi. Ja *Prysmian* būtu bijušas kaut mazākās šaubas par šo apstiprinājumu pareizību, tai, veicot šos apstiprinājumus, saskaņā ar Itālijas tiesībām būtu piemēroti civiltiesiskie, administratīvie sodi un, iespējams, kriminālsodi.
- 82 Treškārt, Vispārējā tiesa esot nekonsekventi vērtējusi pierādījumus pārsūdzētajā spriedumā, secinādama, pirmām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 108. punktā, ka tikai tas vien, ka *Prysmian* valde dažus no saviem direktoriem bija novērtējusi kā neatkarīgus, nevarot pierādīt saiknes neesamību ar apelācijas sūdzības iesniedzēju un līdz ar to šo direktoru patieso neatkarību, un, otrām kārtām, šī sprieduma 136. punktā, ka, runājot par valdes sanāksmes protokolu, kurā bija atspoguļotas dalībnieku piezīmes, apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāiesniedz pierādījumi par pretējo.
- 83 Ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka neviens cits Vispārējās tiesas norādītais apstākļi pats par sevi vai kopā ar citiem apstākļiem nav pietiekams, lai pierādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* laikposmā pēc SPP.
- 84 Pirmkārt, *GSCP V* fondu pilnvaras iecelt *Prysmian* valdes locekļus un šo fondu pilnvaras uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm, kā arī ieteikt valdes vai visas valdes atstādināšanu no amata nepierāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ar šo pašu fondu starpniecību varēja īstenot izšķirošu ietekmi uz *Prysmian*. Attiecībā uz tiesībām iecelt amatā Vispārējās tiesas judikatūrā ir pieprasīts pierādīt, ka šādi ieceltiem valdes locekļiem ir pilnvaras veikt faktisku kontroli pār visu valdi.

- 85 Otrkārt, runājot par *PIA* rīkotājdirektoru pilnvarām pirms SPP, to iecelšana *Prysmian* stratēģiskajā komitejā pēc SPP, regulāra jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu saņemšana, kā arī citi pasākumi, kas veikti pēc SPP un kas ir minēti pārsūdzētā sprieduma 130. punktā – neviens no tiem, aplūkots atsevišķi vai kopā, neesot pierādījums izšķirošas ietekmes faktiskai īstenošanai uz *Prysmian*.
- 86 Treškārt, Vispārējās tiesas konstatējums pārsūdzētā sprieduma 140.–142. punktā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā uz *Prysmian* ir bijusi saskatāma rūpnieciskajam īpašniekam tipiska rīcība, esot kļūdains. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi acīmredzamu tiesību kļūdu, neievērojama judikatūru, saskaņā ar kuru atbildība par konkurences tiesību pārkāpumiem nevar tikt attiecināta uz tādu vienkāršu finanšu investoru kā apelācijas sūdzības iesniedzēja.
- 87 Komisija apgalvo, ka otrā pamata otrā un trešā daļa nav pieņemama šī sprieduma 65. punktā jau izklāstīto iemeslu dēļ. Turklāt otrā daļa esot neefektīva. Pakārtoti Komisija apgalvo, ka šīs divas daļas nav pamatotas.
- 88 *Prysmian* un *PrysmianCS* apgalvo, ka šīs divas daļas nav pieņemamas un, pakārtoti, nepamatotas.

– Tiesas vērtējums

- 89 Pirmkārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par saiknes starp to un *Prysmian* valdes locekļiem esamību un nozīmi, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 106. punktā balstīdamās un atsaukdamās uz strīdīgā lēmuma 761. un 762. apsvērumu, kā arī uz to attiecīgajām zemsvītras piezīmēm, ir pietiekami identificējusi attiecīgās saiknes. Turklāt no minētā sprieduma 106.–108. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā lietā šīs saiknes ir tādas, ka var uzskatīt, ka tās ir viens no elementiem, uz kuriem Komisija varēja balstīties, lai pierādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* rīcību.
- 90 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no šī sprieduma 67. punktā minētās judikatūras izriet, ka mātesuzņēmuma izšķirošas ietekmes uz meitasuzņēmuma rīcību faktiska īstenošana var tikt izsecināta no savstarpēji atbilstošu pierādījumu kopuma, pat ja neviens no šiem pierādījumiem atsevišķi nav pietiekams, lai pierādītu šādas ietekmes esamību.
- 91 Otrkārt, attiecībā uz apgalvoto Vispārējās tiesas veikto pierādījumu nekonsekvento vērtējumu ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 108. un 136. punktu. Šī sprieduma 108. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas vien, ka šī valde dažus direktorus ir novērtējusi kā neatkarīgus, proti, tā šādu novērtējumu ir publicējusi savos uzņēmuma vadības ziņojumos, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, pats par sevi nevar atspēkot Komisijas konstatējumu, ka šie paši direktori faktiski nebija pārstājuši uzturēt saikni ar apelācijas sūdzības iesniedzēju. Tādējādi Vispārējā tiesa būtībā norādīja, ka ar Komisijas konstatējumiem var apšaubīt valdes vērtējumus. Šis novērtējums nekādā ziņā nav nesaderīgs ar pārsūdzētā sprieduma 136. punktā pausto apsvērumu, kas attiecas uz piezīmi, kura ir atspoguļota *Prysmian* valdes formālajā protokolā un saskaņā ar kuru šāds dokuments bija paredzēts, lai atspoguļotu piezīmes, kuras minētās valdes dalībnieki bija vēlējušies izdarīt.
- 92 Treškārt, runājot par apgalvoto pierādīšanas pienākuma pārņemšanu, attiecībā uz attiecīgo direktoru lomu pietiek norādīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija ir balstīta uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma izpratni. Proti, minētā sprieduma 106. punktā Vispārējā tiesa – pēc tam, kad tā bija izvērtējusi Komisijas iesniegtos pierādījumus un secinājusi, ka ar šiem pierādījumiem pamatotās personiskās saiknes ir apstākļi, kam ir nozīmē, izvērtējot jautājumu par to, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja īstenoja faktisku kontroli pār *Prysmian*, – vienīgi konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav izdevies atspēkot šo secinājumu.

- 93 Ceturtkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru no judikatūras izrietot, ka vienīgi funkciju apvienošana obligāti nostādot mātesuzņēmumu situācijā, ka tas var izšķiroši ietekmēt meitasuzņēmuma rīcību tirgū, un ka šajā lietā šādas situācijas neesot, ir jāatgādina, ka no judikatūras izriet – kā Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 107. punktā –, ka ekonomiska vienība, ko veido mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums, var rasties ne tikai no to abu formālajām attiecībām, bet arī no neformālām attiecībām, tostarp fakta, ka pastāv personiska saikne starp juridiskām vienībām, kas veido šādu ekonomisko vienību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, Komisija/*Stichting Administratiekantoor Portielje*, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 68. punkts).
- 94 Tomēr no Tiesas judikatūras neizriet, ka personiskai saiknei starp divām sabiedrībām šajā ziņā varētu būt nozīme tikai funkciju apvienošanas gadījumā. Šādu personisko saišu nozīmīgums slēpjas faktā, ka tās var likt domāt, ka persona, kaut arī tā darbojas konkrētas sabiedrības labā, ņemot vērā tās saikni ar citu sabiedrību, faktiski turpina īstenot šīs pēdējās minētās intereses. Tā tas var būt arī gadījumā, kad persona, kura darbojas kādas sabiedrības valdē, ir saistīta ar citu sabiedrību, izmantojot “iepriekšējos konsultāciju pakalpojumus” vai “konsultanta līgumus”, kā Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 106. punktā.
- 95 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka šādām personiskajām saiknēm principā var būt nozīme, lai noteiktu, vai mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz sava meitasuzņēmuma rīcību tirgū.
- 96 Piektkārt, attiecībā uz pārējiem argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi otrā pamata otrajā un trešajā daļā, šķiet, ka ar visiem šiem argumentiem apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā tikai apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, analizējot pierādījumus, kam šajā lietā ir nozīme, un tādējādi vēlas panākt, lai Tiesa ar savu vērtējumu aizstātu Vispārējās tiesas vērtējumu.
- 97 Kā atgādināts šī sprieduma 48. un 49. punktā, vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt atbilstošos faktus, kā arī novērtēt pierādījumus un ka šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas pārbaudei apelācijas tiesvedībā.
- 98 Tiesa ir arī norādījusi, ka gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, tam ir precīzi jānorāda elementi, kurus Vispārējā tiesa ir sagrozījusi, un jāpierāda kļūdas analizē, kuru dēļ, pēc tā domām, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi šo sagrozīšanu (spriedums, 2019. gada 28. novembris, *Brugg Kabel un Kabelwerke Brugg*/Komisija, C-591/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1026, 63. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 99 Apelācijas sūdzības iesniedzēja gan apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi *Prysmian* valdes sniegto paziņojumu jēgu, kuros tā apstiprināja, ka neatkarīgie direktori, kas darbojās šajā valdē, bija patiesi neatkarīgi. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, kā tieši Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi attiecīgos pierādījumus.
- 100 Ir jānorāda, ka šajā ziņā Vispārējā tiesa 108. punktā uzskatīja, ka tas vien, ka šī valde dažus direktorus novērtēja kā neatkarīgus, proti, tā šādu novērtējumu publicēja savos uzņēmuma vadības ziņojumos, pats par sevi nevar atspēkot Komisijas konstatējumu, ka šie direktori faktiski nebija pārstājuši uzturēt saikni ar prasītāju.
- 101 Tā kā līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi nekādu faktu vai pierādījumu sagrozīšanu, tās argumentācija, kas vērsta uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas veikto šo faktu un pierādījumu vērtējumu, ir jānoraida kā nepieņemama.
- 102 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

- 103 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu piešķirt tai jebkādu naudas soda samazinājumu, kas piešķirts *Prysmian* un *PrysmianCS*, samazinot tai solidāri ar pēdējām minētajām uzliktā naudas soda apmēru gadījumā, ja Tiesa apmierinātu minēto sabiedrību apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. jūlija spriedumu *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi* /Komisija (T-475/14, EU:T:2018:448), pietiek norādīt, ka Tiesa šo apelācijas sūdzību noraidīja ar 2020. gada 24. septembra spriedumu *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi*/Komisija (C-601/18 P, EU:C:2020:751).
- 104 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem pamatiem apelācijas sūdzības pamatošanai nevar tikt apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 105 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 106 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir lūgusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējai segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.
- 107 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 4. punktam, ja persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē, pati nav iesniegusi apelācijas sūdzību, tai var piespriest atlīdzināt apelācijas tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus vienīgi tad, ja tā piedalījusies Tiesā notiekošās tiesvedības rakstveida vai mutvārdu daļā. Ja šī persona piedalās tiesvedībā, Tiesa var nolemt, ka tā savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.
- 108 Tā kā *Prysmian* un *PrysmianCS* piedalījās tiesvedībā Tiesā, ir jānolemj, ka šīs lietas apstākļos tās sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *The Goldman Sachs Group Inc.* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) *Prysmian SpA* un *Prysmian Cavi e Sistemi Srl* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]